

Szegedi Ítéltábla

Bf.I.239/2019/40.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. december hó 4. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott1 és társai** ellen indult büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2019. január 31. napján kihirdetett **13.B.127/2018/135.** számú ítéletének vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottakra vonatkozó részét **megváltoztatja** a következők szerint:

vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak bűncselekményeinek jogszabályi hivatkozása a társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette esetében a Btk. 176. § (1) bekezdés **4. fordulat**, (3) bekezdés, a társtettesként elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntette esetében a Btk. 184. § (1) bekezdés **4. fordulata**.

vádlott1 I. rendű vádlott vonatkozásában a visszaesői minőség megállapítását mellőzi.

vádlott1 I. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés tartamát 9 (kilenc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 9 (kilenc) évre,

vádlott2 II. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés tartamát 7 (hét) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre,

vádlott3 III. rendű vádlott esetében a szabadságvesztés tartamát 7 (hét) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 7 (hét) évre,

enyhíti.

Az elsőfokú ítéletet a 2018. november 6. és 8. napján tartott – részben zárt – tárgyalás alapján is meghozottnak tekinti.

vádlott1 I. rendű vádlott esetében a 2016. november 15. napjától **2018.** szeptember 26. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A Gyulai Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.I.8/2018/1., 3., 6., 8., 9., 10., 11. és 14. tételszám alatt nyilvántartott bűnjelek lefoglalását megszünteti és az 1. tételszám alatti cipzáros párdúcminás telefontokat, a 3. tételszám alatti fém cigarettatartó dobozt (benne 1 darab cigarettacsikkal), a 6. tételszám alatti mobiltelefon típust és SIM kártyát, a 8. tételszám alatti mobiltelefon típust és SIM kártyát, a 9. tételszám alatti mobiltelefon típust és memóriakártyát, valamint a 10. tételszám alatti törött mobiltelefon típust vádlott2 II. vádlottnak, a 11. tételszám alatti törött mobiltelefon típust és SIM kártyát vádlott3 III. rendű vádlottnak, a 14. tételszám alatti mobiltelefon típust és SIM kártyát vádlott1 I. rendű vádlottnak kiadni rendeli.

A Békési Rendőrkapitányság Mezőberényi Rendőrőrsé által 04020/471-47/2016. bü. számú ügyben lefoglalt és P-49/2016. tételszámon bevételezett 1-96. sorszám alatti, vádlott2 II. rendű vádlottnak kiadni rendelt, összesen **162.975,- (egyszázhatvankettőezer-kilencszázhetvenöt) forint** értékű papírpénzeket és pénzürméket a vádlott2 II. rendű vádlottal szemben megállapított bűnügyi költség biztosítására visszatartja.

Megállapítja, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből vádlott1 I. rendű vádlottat 259.746,- (kettőszázötvenkilencezer-hétszáznegyvenhat) forint, vádlott3 III. rendű vádlottat 368.414,- (háromszázhatvannyolcezer-négyszáztizennégy) forint terheli.

Megállapítja, hogy vádlott2 II. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: tényleges tartózkodási hely2, míg vádlott3 III. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye: tényleges tartózkodási hely.

Egyebekben az elsőfokú ítélet felülbírált részét helybenhagyja.

vádlott2 II. rendű vádlott által a 2019. február 1. napjától 2019. február 28. napjáig, vádlott3 III. rendű vádlott által a 2019. február 1. napjától 2019. december 4. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 41.387,- (negyvenegyezer-háromszáznyolcvanhét) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság **vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott** bűnösségét – egyezően – társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetében [Btk. 184. § (1) bekezdés] állapította meg. Ezért halmazati büntetésül vádlott1 I. rendű vádlottat – mint visszaesőt – 12 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra, vádlott neve2 és vádlott3 III. rendű vádlottat – egyezően – 9 év szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést mind a három vádlott esetében fegyházban rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlottak a büntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általuk előzetes fogva tartásban töltött időt.

Az elsőfokú bíróság vádlott1 I. rendű vádlottal szemben 23.050,- forintra vagyoneklobzást rendelt el.

Az elsőfokú bíróság részletesen rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat a személyüket illetően külön, illetve egyetemlegesen felmerülő bűnügyi költség viselésére.

Tekintettel arra, hogy az ügy IV. rendű vádlottja, vádlott4 vonatkozásában a nyilvános ülés megtartása akadályba ütközött, ugyanakkor a IV. rendű vádlott cselekménye nem állt szoros összefüggésben az I-III. rendű vádlott cselekvőségével, a másodfokú bíróság az ügyet a IV. rendű vádlottra elkülönítette.

Az első fokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezéseket jelentettek be:

- az ügyészség

vádlott1 I. rendű vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés tartama és a bűnösségi körülményekkel kapcsolatban kifejtett indokolás ellen, a visszaesői minőség megállapításának mellőzése mellett is hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása;

vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak terhére, a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama, valamint a bűnösségi körülményekkel kapcsolatban kifejtett indokolás ellen, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása,

illetőleg a Gyulai Törvényszék bűnjelkezelője által Bj.I.8/2018. tételszámon bevételezett és 1-14. sorszám alatt kezelt bűnjelek elkobzása ellen, azok lefoglalásának megszüntetése és a tulajdonosnak történő kiadása végett.

- vádlott1 I. rendű vádlott eltérő tényállás és eltérő minősítés, valamint enyhítés,
- vádlott1 I. rendű vádlott védője eltérő tényállás megállapítása és eltérő minősítés,
- vádlott2 II. rendű vádlott és védője egyezően eltérő tényállás és eltérő minősítés megállapítása, valamint enyhítés,
- vádlott3 III. rendű vádlott a vád elejtése és felmentés, illetőleg enyhítés,
- vádlott3 III. rendű vádlott védője eltérő tényállás és eltérő minősítés megállapítása, felmentés, illetve enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.179/2018/25. számú átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő ügyész a perbeszédében a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta. A vádlottak személyi körülményeiből indítványozta annak mellőzését, hogy vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak élettársi kapcsolatban éltek, vádlott3 III. rendű vádlott vonatkozásában annak megállapítását, hogy a vele szemben alkalmazott próbára bocsátás 2014. december 5. napján eredményesen letelt. Valamennyi vádlott esetében további enyhítő körülményként hivatkozott az időmúlásra, míg vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott esetében további súlyosító körülményként a társtettesi elkövetésre. Fenntartotta a Békés Megyei Főügyészség B.244/2017. számú fellebbezésében írt azon álláspontot, miszerint a jelen ügyben az első fokú ítéletben hivatkozott 2/2017. (II. 10.) AB határozat iránymutatásán alapuló, a középértéktől enyhébb büntetés kiszabását megalapozó körülmények nem állapíthatók meg, mert a büntetőeljárás során valamennyi hatóság (rendőrség, ügyészség, bíróság) az eljárási cselekményeket ésszerű határidőn belül folytatta le. Az ügyészség vádlott1 I. rendű vádlott esetében további súlyosító körülményként kérte értékelni, hogy a bűncselekményeket büntetőeljárás hatálya alatt követte el, mert a Szolnoki Járásbíróság előtt 11.B.186/2015. szám alatt folyamatban volt büntetőügyben gyanúsítottkénti kihallgatására 2014. február 13. napján került sor. vádlott1 I. rendű vádlott esetében a visszaesői minőség mellőzése ellenére is a középértéket meghaladó, lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását indítványozta, tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlottat a korábbi büntetőeljárás terhe sem tartotta vissza újabb bűncselekmény elkövetésétől és a bűncselekménnyel érintett kábítószer hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határának ötvennyolcszorosa.

vádlott neve2 és vádlott3 III. rendű vádlottak esetében a belső arányosságra is figyelemmel szintén szükségesnek tartotta a szabadságvesztés tartamának lényeges, a középértékhez

közelítő súlyosítását, utalva arra, hogy e vádlottak a bűncselekményt társtettesként követték el, széles vevői kört alakítottak ki és a kábítószer hatóanyag tartalma, amellyel kereskedtek, a jelentős mennyiség alsó határának tizenhétszerese volt.

Az ügyészség indítványt tett a három vádlott bűncselekménye jogszabályi alapjának helyesbítésére, vádlott2 II. és vádlott3 III. rendű vádlott által letartóztatásban töltött idő további beszámítására, vádlott1 I. rendű vádlottnál a letartóztatás záró dátumának helyesbítésére, mind a három vádlottal szemben a mellékbüntetés súlyosítására, a bűnjeleket illetően az átiratban részletesen megjelölt tárgyak lefoglalásának megszüntetésére és az ott feltüntetett személyek részére történő kiadására.

A védelmi fellebbezésekkel kapcsolatban az ügyészség álláspontja az volt, hogy a bűncselekmények eltérő minősítésére irányuló fellebbezések is a bizonyítékok mérlegelését támadják, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint folytatta le, tényállásfelderítési kötelezettségének eleget tett és az általa megállapított tényállás – a korábban írtak szerinti kiegészítéssel és helyesbítéssel – megalapozott, így az a másodfokú eljárásban eredményesen nem támadható.

vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottak védői fellebbezéseiket írásban részletesen megindokolták, azt a nyilvános ülésen a fellebbezés irányát nem érintő kiegészítéssel fenntartották.

vádlott1 I. rendű vádlott védőjének fellebbezése elsődlegesen az I. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmény eltérő minősítésére, annak kábítószer birtoklásának büntetékenti értékelésére és erre figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítésére irányult. Másodlagosan, a minősítés változatlanul hagyása mellett is kérte a szabadságvesztés tartamának enyhítését arra figyelemmel, hogy az I. rendű vádlott nem visszaeső, fogva tartását megelőzően élettársi kapcsolatban élt, amelyben élettársa gyermekéről is gondoskodott. Élettársa alacsony jövedelmű és tartós beteg, melyet az elsőfokú eljárásban orvosi dokumentációkkal is igazoltak. Emellett az I. rendű vádlott hosszú ideje áll büntetőeljárás alatt, amelynek során mindvégig letartóztatásban volt. A védő szerint az I. rendű vádlott a cselekményt nem társtettesként követte el, mert a szándékegység nem állapítható meg vádlott2 II. és vádlott3 III. rendű vádlottal.

A bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló fellebbezése körében – részletesen elemezve a kábítószer-kereskedelem egyes elkövetési magatartásait és utalva más bíróságok gyakorlatára – arra hivatkozott, hogy vádlott1 I. rendű vádlott, aki maga is kábítószer fogyasztó, a nála lefoglalt kábítószereket kizárólag saját használatra vette igénybe. A védői álláspont szerint az eljárás során nem merült fel minden kétséget kizáró bizonyíték arra, hogy az I. rendű vádlott a kábítószer hasznoszerzés céljából azért tartotta magánál, hogy azzal kereskedjen. Erre vonatkozóan kihallgatott tanúk nem vallottak terhelően az I. rendű vádlottra, a legtöbb nem is

ismerte őt. vádlott2 II. rendű vádlott pedig az ügyben többféle, egymásnak ellentmondó, életszerűtlen vallomást tett, így az nem értékelhető az I. rendű vádlott terhére.

vádlott2 neve védőjének fellebbezése is elsődlegesen eltérő tényállás és eltérő minősítés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére irányult. Egyetértett azon ügyészégi indítvánnyal, miszerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy vádlott2 II. és vádlott3 III. rendű vádlottak élettársi kapcsolatban éltek. Álláspontja szerint vádlott2 neve – aki maga is kábítószer fogyasztó – függőségi alapú érdekviszonyban állt vádlott3 III. rendű vádlottal, amelynek az irányítója nem a II. rendű vádlott volt, ő a számára szükséges kábítószer biztosítása érdekében csak sodródott ebben a kapcsolatban. A védő vitatta azt is, hogy védenca és a III. rendű vádlott a kábítószerrel együtt szerezték be, hígították, adagolták és csomagolták. Hivatkozott a 2. és a 3. számú tanú vallomására a tekintetben, hogy a kábítószer megvásárlásának körülményeit a fogyasztók nem a II. rendű vádlottal beszélték meg, továbbá e vallomásokból az sem volt megállapítható, milyen szert (kábitószer, vagy pszichoaktív anyagot) vásároltak a tanúk. A védő indítványozta a 6. számú tanú vallomásának kirekesztését a bizonyítékok köréből, mert az általa leírt hatásmechanizmus egyáltalán nem felel meg a kábítószer hatásmechanizmusának. Mindezekre tekintettel a II. rendű vádlott cselekményét kábítószer birtoklása büntettének indítványozta minősíteni.

A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezése körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamok a belső arányosságnak sem felelnek meg. Ezt azzal indokolta, hogy álláspontja szerint vádlott2 II. rendű vádlott magatartásában kifejezetten a bűnsegédi bűnrészesség elemeit lehet felfedezni, hiszen a vevői kör nem vele tartotta telefonon a kapcsolatot, az sms-ek sem tőle érkeztek. A védő enyhítő körülményként kérte a II. rendű vádlott javára értékelni az időmúlást, azt, hogy három gyermek eltartásáról gondoskodik, akik közül egy súlyos beteg, alacsony iskolai végzettségű, ugyanakkor a fogva tartása során igyekszik tovább tanulni, emellett a cselekmény jelentős része kísérleti szakban maradt. Az enyhítés mellett fegyház fokozat helyett börtön fokozat megállapítását is kérte.

vádlott3 III. rendű vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Ezt arra alapította, hogy a nyomozó hatóság a kábítószeret vádlott2 II. rendű vádlott ruházatában, gépkocsijában és a lakásán foglalta le. vádlott3 III. rendű vádlottól a nyomozó hatóság mindössze 0,24 gramm, a csekély mennyiség felső határát el nem érő kábítószerrel foglalt le. A védő érvelése szerint vádlott2 II. rendű vádlott vallomása, tekintettel arra, hogy azt a II. rendű vádlott az eljárás során folyamatosan módosította, a III. rendű vádlott terhére nem értékelhető. A védő szerint az eljárás során azt sem lehetett bizonyítani, hogy a vádlottak ténylegesen milyen anyaggal kereskedtek, vagyis az valóban kábítószernek minősül-e.

Ezért elsődlegesen azt indítványozta (a felmentés mellett), hogy a másodfokú bíróság vádlott3 III. rendű vádlott bűnösségét a Btk. 178. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés szerint minősülő csekély mennyiségű kábítószerrel elkövetett kábítószer birtoklása büntettének minősítse.

Másodlagosan, arra tekintettel, hogy vádlott2 II. és vádlott3 III. rendű vádlottnál lefoglalt kábítószer ténylegesen nem került forgalomba, ily módon a bűncselekmény nem vált befejezetté, a kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének megállapítását kérte.

Az enyhítés végett bejelentett fellebbezés körében a belső arányosságra utalva, és arra figyelemmel, hogy vádlott3 III. rendű vádlott büntetlen előéletűnek tekinthető, részleges beismerő vallomást tett, egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, iskolázatlan, többféle igazolt betegségben szenved, fogva tartását megelőzően dolgozott, rendezett családi háttérrel rendelkezett és hosszú ideje áll a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt, a kiszabott szabadságvesztés enyhítését és börtönfokozat megállapítását kérte, még abban az esetben is, ha a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság minősítését helybenhagyja.

vádlott1 I. rendű vádlott a nyilvános ülésen a 2016. novemberi cselekmény elkövetését elismerte, egyúttal arra hivatkozott, hogy új pszichoaktív anyagot a nyomozó hatóság nem talált nála. Azt pedig, hogy a kábítószer-kereskedelemben nem társa a II. és a III. rendű vádlottnak, álláspontja szerint alátámasztja az a tény is, hogy az elsőfokú eljárásban a tanúk sem tettek rá terhelő vallomást és a bíróság és az ügyészség sem tett fel neki ezzel kapcsolatban kérdéseket.

vádlott2 II. rendű vádlott tagadta, hogy kábítószerterjesztett, arra hivatkozott, hogy annak fogyasztója volt. Kifogásolta, hogy a tőle lefoglalt anyagokat a vegyészszakértő többször megvizsgálta, így ez az eljárás elhúzódását eredményezte, emiatt a pszichoaktív anyag utóbb már kábítószernek minősült. Sérelmezte, hogy az ügyben új vegyészszakértő kirendelésére irányuló indítványát arra hivatkozva nem teljesítették, hogy időközben a lefoglalt anyagokat megsemmisítették.

vádlott3 III. rendű vádlott nem élt az utolsó szó jogával.

Az ítéltábla az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaposnak találta.

Az ügyészség a fellebbezését vádlott1 I. rendű, vádlott neve2 és vádlott3 III. rendű vádlottak tekintetében a tartalma szerint a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentette be, azonban ugyanezen vádlottak vonatkozásában bejelentett védelmi fellebbezések irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 590. § (10) bekezdésére is – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes körűen felülbírált.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást túlnyomó részt a perrendi szabályok megtartásával, hatályon kívül helyezésre okot adó eljárási szabálysértés nélkül folytatta le.

Észlelte ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a magukat névvel és egyéb személyes adatokkal vállaló tanúkat is az ezt megalapozó jogszabályi hivatkozás nélkül különleges bánásmódot igénylő személynek minősítette. Több, csak számmal megjelölt tanú még a korábbi büntetőeljárási törvény hatálya alatt kérte az anonimitásának a biztosítását. A 2018. július 1. napjától hatályos új Büntetőeljárási törvény XIV. FEJEZETE tartalmazza a különleges bánásmód biztosítására vonatkozó szabályokat. Ennek 81. § (2) bekezdése példálózó jelleggel sorolja fel a különleges bánásmódot megalapozó körülményeket, míg a 82. §-a taxatívén határozza meg azokat a személyeket, akik külön döntés nélkül minősülnek különleges bánásmódot igénylő személynek. Az elsőfokú bizonyítási eljárást megelőzően több tanú (így az 1. számú tanú) jelezte a törvényszéknek, hogy fél a vádlottaktól és családtagjaiktól. Ezért az úgynevezett anonim tanúk esetében indokolt volt e személyes kvalifikáltság megállapítása, de a magukat névvel és személyes adatokkal vállaló tanúk esetében ennek feltételeit indokolt lett volna külön is megvizsgálni.

Az elsőfokú bíróság a különleges bánásmódot igénylő személyek védelme érdekében a Be. 436. § (4) bekezdés b) pontja alapján rendelt el az ügyben többször zárt tárgyalást és volt olyan tanú (6. számú tanú), akinek a kihallgatása idejére a vádlottakat is kivezettette a tárgyalóteremből. Utóbb a Be. 526. § (3) bekezdése alapján a tanú vallomásának lényegét a vádlottakkal ismertette.

E körben arra mutat rá az ítéltábla, hogy csak megalapozott és pontosan megjelölt törvényi indokok alapján van lehetőség a tanút különleges bánásmódot igénylő személynek minősíteni, mert ennek lényeges eljárásjogi következményei is vannak. Ezért a megalapozatlan és indokolatlan minősítés kihat a büntetőeljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlására, azok korlátozásával is járhat, ez pedig az ügydöntő határozat érdemi felülbírálatának akadályát is jelentheti.

tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6 különleges bánásmódot igénylő személynek nyilvánítása és erre tekintettel zárt tárgyalás elrendelése olyan relatív eljárási szabálysértésnek minősül, ami az első fokú ítélet érdemi felülbírálatát nem érintette, ezért csupán ennek megállapítására szorítkozott a másodfokú bíróság.

A törvényszék a bizonyítási eljárás során a tényállás felderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyát képező releváns tényekre a lehetséges és szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, a védelem által indítványozott további bizonyítási indítványokat megalapozott indokokkal utasította el, melyekkel a másodfokú bíróság is mindenben egyetértett.

Itt jegyzi meg az ítéltábla, hogy alaptalan vádlott2 II. rendű vádlott azon észrevétele, hogy újabb vegyészszakértői vizsgálatra azért nem kerülhetett sor, mert a lefoglalt szereket időközben megsemmisítették. A kábítószerrel kapcsolatos ügyekben alkalmazandó 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 84. és 86. §-a szerint a megvizsgált kábítószereket mindaddig az ORFK Központi Kábítószer Tárolójában őrzik, amíg azok jogerős elkobzásáról a határozat meg nem érkezik. Ezt egyébként az ügyben készített valamennyi igazságügyi vegyészszakértői vélemény kifejezetten tartalmazza is.

vádlott2 II. rendű vádlott azon észrevétele is alaptalan, hogy az elhúzódo eljárás miatt a tőle lefoglalt szert időközben kábítószerré minősítették. Az első fokú ítéletben elbírált bűncselekmények elkövetési ideje 2016. szeptember 16. és 2016. november 10. napja közötti időpont. A pentedron – mint ahogy az első fokú ítélet 19. oldala helyesen tartalmazza – ezt megelőzően, 2015. január 1. napjától, az ADB-FUBINACA pedig 2016. július 1. napjától, azaz mindkét szer már a bűncselekményt megelőzően kábítószernek minősült.

Az elsőfokú bíróság a szükséges terjedelemben lefolytatott bizonyítási eljárás alapján túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, amit a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva, az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következőkkel helyesbített, illetve egészített ki:

A vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és büntetéseikre vonatkozó adatokat illetően:

vádlott1 I. rendű vádlott esetében a Kalocsai Városi Bíróság ítéletének száma helyesen 4.B.64/2006/11.

A Szolnoki Járásbíróság előtt 11.B.186/2015. szám alatt indult büntetőügyben az I. rendű vádlottat 2014. február 13. napján hallgatták ki gyanúsítottként.

vádlott1 I. rendű vádlottat a Szolnoki Járásbíróság a 2018. február 13. napján kihirdetett 9.B.133/2017/32. számú ítéletével, ami a Szolnoki Törvényszék 2.Bf.552/2018/3. számú ítéletével 2019. február 26. napján emelkedett jogerőre, társtettesként elkövetett garázdaság büntette és társtettesként elkövetett testi sértés vétsége miatt halmazati büntetésül 1 év 5 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A gyanúsítás közlésére 2016. február 24. napján került sor.

A Békés Megyei Kormányhivatal Szeghalmi Járási Hivatala a BE-09/02/01004-10/2017. számú, 2017. március 17. napján meghozott határozatával a gyermek1 és a gyermek2 védelembe vételét rendelte el (vádlott2 II. rendű vádlott gyermekei).

Ugyanezen hivatal a 2015. november 23. napján meghozott BE-09/02/2919-11/2015. számú, 2015. november 23. napján meghozott határozatával családba fogadó gyámként a gyermekek részére vádlott2 II. rendű vádlott anyját, gyámt jelölte ki.

vádlott2 II. rendű vádlott tulajdonát képező ingatlan címe.

Az első fokú ítélet tényállásában is megjelölt hamis bankjegyek forgalomba hozatala miatt (első fokú ítélet 11. oldal harmadik bekezdés) vádlott2 II. rendű vádlottat a Szolnoki Járásbíróság 2018. május 30. napján kihirdetett és a Szolnoki Törvényszék 1.Bf.773/2018/7. számú határozatával 2019. február 27. napján jogerőre emelkedett 18.B.359/2018/8. számú ítéletével a Btk. 389. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző pénzhamisítás büntette miatt 2 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A II. rendű vádlott ezt a szabadságvesztés büntetését 2019. március 1. napjától tölti.

vádlott3 III. rendű vádlott vonatkozásában a Békési Városi Bíróság 2012. december 6.napján jogerőre emelkedett 5.Fk.172/2011/36. számú határozatával lopás büntette miatt megállapított 2 év próbára bocsátás 2014. december 5. napján eredményesen letelt.

vádlott3 III. rendű vádlottat 2015., 2016. és 2017-ben betegség neve miatt kezelték.

Fogva tartása alatt különböző panaszok (fog- és derékfájás, nagyothallás, generalizált szorongás) miatt többször ambuláns ellátásban részesült. Betegszobai elhelyezésre vagy munkavégzés alóli felmentésre azonban nem került sor.

Az első fokú ítélet történeti tényállását a következőkkel egészítette ki, illetőleg helyesbítette a másodfokú bíróság:

vádlott1 I. rendű, vádlott2 II. rendű és vádlott4 III. rendű vádlottak esetében a tényállásba utalja az indokolás 13. oldal utolsó bekezdését, a 14. oldal első bekezdésének harmadik és negyedik sorát, valamint a 14. oldal harmadik bekezdés 2. mondatát és a 15. oldal második bekezdését. Ezek a toxikológiai szakértői véleményen alapuló azon ténymegállapítások, melyek szerint:

vádlott1 I. rendű vádlottól a 2016. november 15. napján levett minta a vizeletében 37,6 ng/ml THC-t és 3,39 ng/ml ADB-FUBINACA-t, a vérében 8,25 ng/ml THC-t és 4,21 ng/ml ADB-FUBINACA-t,

vádlt3 III. rendű vádlottól a 2016. szeptember 17. napján levett minta a vizeletben 67 ng/ml THC-t, a 2016. november 10. napján levett minta a vizeletben 83,6 ng/ml THC-t és a vérben 7,94 ng/ml THC-t mutatott ki.

vádlt2 II. rendű vádlottól a 2016. szeptember 17. és a 2016. november 16. napján levett minta kábítószerre és új pszichoaktív anyagokra negatív volt.

A másodfokú bíróság kiegészítette a tényállást azzal, hogy a 12. oldal negyedik bekezdésétől kezdődően az ott grammokban meghatározott mennyiségek az ott írt kábítószeres és pszichoaktív anyagok hatóanyag tartalmát jelentik.

Mellőzte az ítéltábla a 7. oldal harmadik és hatodik bekezdéséből azt, hogy vádlott2 II. és vádlott3 III. rendű vádlottak élettársak voltak a bűncselekmények elkövetésekor (maga az elsőfokú bíróság is ezzel ellentétes megállapítást tett az indoklás 8. oldal hatodik bekezdésében).

Helyesbítette az ítéltábla az első fokú ítélet 10. oldal első bekezdését, mert az ott írt pszichoaktív anyag megnevezése helyesen AMB-FUBINACA.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, az az előbb írt kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A vádlottak cselekményének eltérő minősítésére irányuló fellebbezések valójában a bizonyítékok mérlegelését támadják. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottak tagadó vallomását, mely szerint kábítószerrel nem kereskedtek, a tőlük lefoglalt szereket kizárólag saját fogyasztásra szánták, nem fogadta el.

Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemények alapján iratszerűen állapította meg azt, hogy vádlott1 I. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott nem kábítószerfüggő, csak a kábítószer káros használói. vádlott2 II. rendű vádlott azon állítását, hogy kábítószerfüggő, nem csak az elmeorvosszakértői vélemény, hanem az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemények is megcáfolták. A II. rendű vádlottól a büntetőeljárás során két alkalommal is vettek két különböző, viszonylag távoli időpontban (2016. szeptember és 2016. november) vér- és vizeletmintát, melyek mindkét alkalommal negatív eredményt mutattak. Nyilvánvaló, hogy ha vádlott2 II. rendű vádlott oly mértékben lenne kábítószerfogyasztó, mint ahogy azt saját magáról állította, úgy a tőle levett minta szükségképpen pozitív eredményt mutatott volna még abban az esetben is, ha az adott napon nem fogyasztott volna kábítószer. A mintavételi eredmények azonban kétségtől megcáfolták a II. rendű vádlott állítását.

Ezzel megdőlt az a védői érvelés is, miszerint vádlott neve² és vádlott³ III. rendű vádlott kapcsolatát a függőségi viszony jellemezte, melyben a II. rendű vádlott a kábítószer függősége miatt volt kiszolgáltatott, alárendelt helyzetben.

Az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával egybehangzóan mutatott rá, hogy vádlott¹ I. rendű vádlott védekezésének azon részét, hogy 2016. szeptember 16. napján azért sem értékesíthetett kábítószer vádlott² II. rendű és vádlott³ III. rendű vádlottaknak, mert ezen a napon a munkahely¹ben dolgozott árufeltöltőként, egyértelműen megcáfolta mind a hivatkozott munkahely¹ neve, mind az I. rendű vádlott által munkáltatóként megjelölt munkahely² tájékoztatása.

A törvényszék arra is mindenben helyes indokokkal mutatott rá, hogy vádlott¹ I. rendű vádlott vallomásának azon részét, mely szerint csak két alkalommal értékesített kábítószer vádlott² II. rendű vádlottnak, cáfolták a híváslisták és a cellapozíciók adatai.

vádlott² II. rendű és vádlott³ III. rendű vádlott vallomásának azon részét, hogy a kábítószerrel nem kereskedtek, az e vonatkozásban kihallgatott tanúk egyértelműen megcáfolták. Az elsőfokú bíróság az iratok tartalmával megegyezően jelölte meg, hogy a kihallgatott tanúk közül ki, melyik (II. vagy III. rendű) vádlottra tett terhelő vallomást. E tanúk közül a 2. és a 3. számú tanú úgy nyilatkozott, hogy vádlott² II. rendű és vádlott³ III. rendű vádlottak a kábítószer terjesztése során „egy cég” voltak, együtt végezték a tevékenységet.

A 6. számú tanú vallomásának kirekesztésére irányuló védői indítvány alaptalan, mert e tanúvallomás beszerzésére az eljárási szabályoknak megfelelően került sor és a Be. 167. § (5) bekezdésében írt, a kirekesztésre okot adó egyéb feltételek sem állnak fenn. Az elsőfokú bíróság e tanú vallomását a többi tanúéval egybevetve értékelte és az egybehangzó tanúvallomások alapján vont le következtetést a vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Azt, hogy a vádlottak tudata kiterjedt arra is, hogy az általuk forgalmazott szerek akár kábítószer is lehetnek, bizonyítja vádlott³ III. rendű vádlott telefonjáról 2016. július 20. napján elküldött üzenet (első fokú ítélet 15. oldal harmadik és 21. oldal utolsó bekezdésének vastagon szedett része).

Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy a kábítószer-kereskedelem büntette esetén a vádlott tudatának nem kell kiterjednie arra, hogy konkrétan milyen fajtájú kábítószerrel kereskedik, elegendő, ha tudata átfogja, hogy az általa értékesített szer akár kábítószer is lehet. A bűncselekmény ezáltal eshetőleges szándékkal is elkövethető.

Ezért az ítéltábla az első fokú ítélet indokolásának 21. oldal utolsó bekezdését – vádlott3 III. rendű vádlott előbb hivatkozott szöveges üzenetének kivételével – mellőzi. A vádlottak gondatlan és tudatlan magatartására történő hivatkozás téves. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a vádlottak felelőtlen, a következmények iránt teljes közömbösséget tanúsító magatartással követték el a bűncselekményt, ami az előbb írt eshetőleges szándék megállapítását alapozta meg.

Itt helyesbíti a másodfokú bíróság az első fokú ítélet 16. oldal utolsó bekezdését akként, hogy az I. rendű vádlott neve helyesen vádlott1, vádlott2 nevel I. rendű vádlott pedig vádlott2 II. rendű vádlott.

A bizonyítékok mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A kábítószer mennyiségéből, a vádlottak közötti telefonhívások gyakoriságából az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett arra, hogy a vádlottaktól lefoglalt kábítószer nem a vádlottak saját fogyasztását szolgálta. A már hivatkozott igazságügyi elmeorvos-szakértői, valamint toxikológiai szakértői vélemények mind a három vádlott kábítószerfüggőségét megcáfolták: vádlott1 I. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott esetében kizárólag a kábítószer káros használatát támasztották alá, míg vádlott2 II. rendű vádlott esetében a kábítószer fogyasztását nem igazolták.

Ily módon a bűncselekmények eltérő minősítésére irányuló, de valójában a bizonyítékok mérlegelését támadó fellebbezéseket alaptalanoknak találta a másodfokú bíróság.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette. A jogszabályi hivatkozása azonban kiegészítésre szorult. A 61. BK vélemény 3/a. pontja szerint az elkövetési magatartás azonos büntetési tétellel fenyegetett alakzataira a fordulat megjelölésével kell utalni.

Ezért az ítéltábla a vádlottak társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének, illetve a társtettesként elkövetett új pszichoaktív anyaggal visszaélés büntetnének jogszabályi hivatkozását mindkét bűncselekmény esetében a rendelkező részben írtak szerint az (1) bekezdés 4. fordulatának feltüntetésével kiegészítette.

A törvényszék az I., a II. és a III. rendű vádlottak cselekményét helyesen minősítette társtettesként elkövetettnek, mert a már hivatkozott bizonyítékok alapján (híváslisták,

cellapozíciók) kétségkívül megállapítható volt, hogy a vádlottak egymás tevékenységéről tudva, szándékegységben jártak el akkor, amikor a kábítószer értékesítették.

A vádlottak magatartása befejezett bűncselekményt valósított meg. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pontjában írtakon alapuló bírói gyakorlat szerint a kábítószer-kereskedelem a forgalomba hozatalnál tágabb elkövetési magatartás. Adásvételek sorozatát jelenti, amelyek haszonszerzésre irányulnak és magukba foglalnak minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy a fogyasztóhoz. Ezek közé tartozik a kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése, készletezése is, mely magatartással a bűncselekmény befejezetté válik. Ennek a fordulatnak a kísérlete általában kizárt. Ezért a kísérlet megállapítására irányuló védői fellebbezést is alaptalannak tartotta a másodfokú bíróság.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor vádlott1 I. rendű vádlottat visszaesőnek minősítette.

A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el.

Az elsőfokú bíróság a bűnügyi nyilvántartás adatainak megfelelően állapította meg, hogy vádlott1 I. rendű vádlott a Szolnoki Városi Bíróság 2004. január 28. napján jogerőre emelkedett 12.B.1101/2003/5. számú ítéletével kiszabott 6 év börtönbüntetését 2012. július 23. napjával töltötte ki.

A jelen ügyben elbírált bűncselekményeket az I. rendű vádlott 2016. szeptember 16. és 2016. november 15. napja között követte el, azaz a korábbi büntetése kitöltésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig már több, mint három év eltelt.

Ezért az ítéltábla vádlott1 I. rendű vádlott vonatkozásában a visszaesői minőség megállapítását mellőzte.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság mind a három vádlott esetében további enyhítő körülményként értékelte az időmúlást, valamint azt, hogy hosszabb ideig álltak a büntetőeljárás súlya alatt. Ezen enyhítő körülményeket az 56. BK vélemény III/10. pontja tartalmazza.

A hosszabb büntetőeljárás esetében a másodfokú bíróság figyelembe vette azt is, hogy mindhárom vádlott előzetes fogva tartásban volt, amit vádlott1 I. rendű vádlott esetében 2018.

szeptember 27., vádlott2 II. rendű vádlott esetében 2019. március 1. napjától a más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés foganatba vétele szakított félbe.

Osztotta az ítéltábla az ügyészség azon álláspontját, miszerint a jelen ügyben a 2/2017. (II. 10.) AB határozatban kifejtettek nem tekinthetők a büntetés kiszabásánál irányadónak, mert a viszonylag hosszabb ideig tartó büntetőeljárást nem a büntetőügyben eljáró hatóságok inaktivitása okozta.

A nyomozás elrendelésére 2016. szeptember 17. (nyomozati iratok I. kötet 221. oldal), illetve 2016. szeptember 19. napján (nyomozati iratok I. kötet 217. oldal) került sor, vádlott1 I. rendű vádlottat 2016. november 15., vádlott2 II. rendű vádlottat 2016. november 11., vádlott3 III. rendű vádlottat 2016. november 10. napján hallgatták ki első ízben gyanúsítottként. Az ügyben a nyomozó hatóság kiterjedt nyomozást folytatott, amelyben igyekezett a vevői kört feltárni, majd a hatóság látókörébe került személyeket tanúként kihallgatta, a lefoglalt kábítószeres hatóanyag tartalmát folyamatos szakértői vizsgálatnak vetette alá. Az ügyben valamennyi gyanúsított igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálatát elvégezték, az általuk használt telefonok híváslistáját bekérték, azokat elemezték, informatikai szakértő bevonására is sor került.

A nyomozó hatóság vádlott4 III. rendű, illetve vádlott2 II. rendű vádlottat előbb tanúként hallgatta ki és a beszerzett bizonyítékok alapján került sor meggyanúsításukra. Az ügyben a Békés Megyei Főügyészség 2018. május 4. napján emelt vádat. Az első fokon eljáró törvényszék igen rövid időn belül, 2018. július 5. napján tárgyalta először az ügyben, majd folyamatos, szoros tárgyalási rendben, 2019. január 31. napján ügydöntő határozatot hozott.

A hatóságok tétlensége tehát a jelen ügyben az eljárás egyik szakaszában sem érhető tetten.

Az Alkotmánybíróság határozata szerint a büntetőeljárás elhúzódása nem pusztán időmúlást vagy hosszú eljárást jelent, hanem felelősségi kérdés is [87].

A konkrét ügyben a már kifejtettek alapján nem sérült az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt ésszerű határidőn belüli elbírálás alkotmányos követelménye.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla mellőzte az első fokú ítélet 22. oldal negyedik bekezdését, mert az abban írtak egyrészt pontatlanok, másrészt szükségtelenek.

vádlott3 III. rendű vádlott esetében a törvényszék e vádlott személyi körülményeinél nem adta alapját annak, mely okból tekintette enyhítő körülménynek a vádlott egészségi állapotát.

Az csak az ítéltábla általi kiegészítéssel vált megalapozottá, de megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a III. rendű vádlottnál a fogva tartása során fellépő egészségi panaszok nem tekinthetők nyomatékos enyhítő körülménynek.

A másodfokú bíróság a már kifejtettekre figyelemmel mellőzte vádlott1 I. rendű vádlott esetében a visszaesői minőségre utalást, így az súlyosító körülményként sem vehető figyelembe. E vádlottnál azonban további súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményeket két büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Mind a három vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény a társtettesi elkövetés.

A bűnösségi körülmények ily módon történt helyesbítésére és kiegészítésére is figyelemmel a másodfokú bíróság az enyhítésre irányuló fellebbezéseket ítélte alaposnak.

Az ítéltábla álláspontja az, hogy az enyhítő körülmények számára és nyomatékára figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama mind a három vádlott esetében eltúlzott, abban elsősorban a büntetés megtorló jellege dominál a Btk. 79. §-a szerinti büntetési cél, azaz az általános és egyéni megelőzés helyett. Ezért az ítéltábla mind a három vádlott szabadságvesztésének és mellékbüntetésének a tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Ebből következik, hogy az ítéltábla a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítására irányuló ügyészégi fellebbezést nem ítélte alaposnak.

Alaptalannak tartotta azonban vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott védőjének a végrehajtási fokozat enyhítésére irányuló fellebbezését. Erre a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel van lehetőség. Bár vádlott2 II. rendű vádlott idült vírusos betegség² betegségben szenved, ez azonban a fogva tartás keretei között is kezelhető. vádlott3 III. rendű vádlott egészségi panaszai is a fogva tartása során ambuláns ellátás keretében orvosolhatók. A büntetés kiszabásánál számba vett egyéb enyhítő körülmények sem indokolják az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az ügyben az elsőfokú bíróság 2018. november 6. és 8. napján is tartott tárgyalást, ezt azonban az ítélet bevezető részében nem tüntette fel, így azt a másodfokú bíróság pótolta.

Az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg vádlott1 I. rendű vádlott esetében az előzetes fogva tartásban töltött idő záró dátumát, mert annak éve helyesen 2018., ezért azt az ítéltábla helyesbítette.

Osztotta a másodfokú bíróság az ügyészség indítványát a bűnjelekkel kapcsolatosan, ezért a lefoglalt telefontok, fém cigarettatartó doboz és mobiltelefonok lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette és azokat a Be. 321. § (1) bekezdése alapján a tulajdonosoknak kiadni rendelte.

Megjegyzzi az ítéltábla, hogy az első fokú ítélet 18. oldal első bekezdése tartalmazta azt, hogy a törvényszék az I., II. és a III. rendű vádlottak tárgyalási nyilatkozata alapján tisztázta, hogy a lefoglalt bűnjelek ténylegesen melyik vádlott tulajdonát képezik, ennek jogi konzekvenciáit azonban nem vonta le.

A bűnjelek körében az elsőfokú bíróság a kábítószeres elkobzása kapcsán nem hivatkozott a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontjára, az egyéb bűnjelek esetében pedig a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontjára, ezért azokat a másodfokú bíróság pótolta.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor vádlott2 II. rendű vádlottól lefoglalt papírpénzeket és pénzürméket a lefoglalás megszüntetése és a II. rendű vádlott részére történő kiadása mellett a bűnügyi költség biztosítására visszatartotta, a rendelkezése azonban hiányos volt, mert a pénzösszeget nem tüntette fel, ezért a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy az 162.975,- forint.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg vádlott1 I. rendű és vádlott3 III. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét. A számítási hiba abból eredt, hogy vádlott1 I. rendű vádlottat kötelezte a költségjegyzék 11. tétele száma alatti bűnügyi költség megfizetésére, ami valójában a IV. rendű vádlottat terheli, a IV. rendű vádlottat is kötelezte a költségjegyzék 45. tétele szám alatti, kizárólag vádlott2 II. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség megfizetésére, míg vádlott3 III. rendű vádlottat kötelezte a 46. tétele szám alatti, a IV. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség megfizetésére. Az ítéltábla mindezeket figyelembe véve állapította meg vádlott1 I., illetve vádlott3 III. rendű vádlottat terhelő, az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét.

vádlott2 II. rendű és vádlott3 III. rendű vádlott fogva tartásának, azaz tényleges tartózkodásának a helye az első fokú ítélet kihirdetését követően megváltozott, ezért azt a másodfokú bíróság a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján – figyelemmel a Be. 561. § (2) bekezdés b), 184. § (2) bekezdés f) és 10. § 15. pontjára is – megállapította.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla kizárólag az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket ítélte alaposnak és az első fokú ítélet felülbírált részét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetése alól az ítéltábla vádlott² II. rendű vádlottat a Be. 613. § (2) bekezdése alapján mentesítette, így azt az állam viseli, mert a II. rendű vádlott és védőjének enyhítésre irányuló fellebbezése eredményes volt.

Az ítélet ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. december 4.

Dr. Harangozó Attila sk.
sk.
a tanács elnöke

Dr. Cserhádi Ágota sk.
előadó bíró

Sefta Márta dr.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.239/2019/40. számú ítélete és a Gyulai Törvényszék 13.B.127/2018/135. számú ítéletének vádlott¹ I. rendű, vádlott neve² és vádlott³ III. rendű vádlottakra vonatkozó és jelen ítélettel meg nem változtatott része mindhárom vádlott vonatkozásában a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. december 4.

Dr. Harangozó Attila sk.
a tanács elnöke